

[Wilhelm]

Der er sket andre ting. Det var den 1. januar, men så sent som i går behandlede dette ting – nogle er vist gengangere, men de fleste af os er nok ikke – et lovforslag om forsvarrets organisation med en helt ny paragraf, som jeg også vil påstå er smuglet ind – der var i hvert fald kun en enkelt ordfører, der hæftede sig ved den – i den forstand, at den heller ikke overhovedet nævnes i den skriftlige fremsættelse. Her bestemmes det, at forsvarsministeren ikke bare under krig, men også under andre ekstraordinære forhold uden retskendelse kan træffe foranstaltninger, som omhandler grundlovens § 72, over for telefonsamtaler, post- og telegramforsendelser og anden kommunikation, altså en tilsidesættelse af den almindelige bestemmelse i retsplejeloven om, at der skal foreligge en kendelse, før man laver brevåbning, telefonaflytning o. lign. Så kan nogen mene, det er helt rimeligt, at forsvarsministeren har en sådan beføjelse, men vi har altså ikke haft den før, og det var lige præcis det af vore forslag, som nu er oppe i dag igen, som fik den bredeste opbakning sidst. Her var der faktisk en meget massiv enighed omfattende også de konservative og CD om, at man havde en betydelig sympati for meddelelseshemmeligheden, og at det var rigtigt, at den debat aldrig var blevet afsluttet i retsudvalget, men at der faktisk var stillet i udsigt i 1977, at der skulle gøres noget ved det.

Præcis på det område, som tinget for kun to måneder siden udtalte betydelig sympati for, diskuterer en anden forsamling af det samme ting i går en generel bemyndigelse til forsvarsministeren om at sætte enhver garanti ud af spillet – og som sagt smuglet ind på en sådan måde, at kun én ordfører lægger mærke til det eller i hvert fald hæfter sig ved det. Så udviklingstendensen kan ikke kun måles på, hvad der sker egentlig formelt på retsplejelovens område, men også på, hvad der sker alle de andre steder.

Jeg har svært ved at se, hvad det er, den danske befolkning har gjort i de sidste år, som gør den fortjent til pludselig at få alle disse undtagelsesbestemmelser om, at almindelige CF-værnepligtige for første gang er underkastet militær straffelovgivning på anholdelsesgebetet, og om, at forsvarsministeren pludselig skal have en bemyndigelse, som klart og tydeligt omgår den almindelige

grundlovssikkerhed i § 72 med hensyn til indgreb i meddelelseshemmeligheden.

Så til de konkrete lovforslag; dér er jo også sket et og andet. Det første af dem omhandler registreringen. Rent ud sagt synes jeg, at justitsministeren skyldte mig en undskyldning på dette punkt, men det kan da være, den kommer. Sidste gang, vi behandlede det her forslag, sagde justitsministeren netop om det forslag, at der var en lang række unøjagtigheder og klare og ganske alvorlige fejl i forslaget, men da han blev gået på klingen, var der i virkeligheden kun én ting, og det var, at vi skriver, at efter den pågældende kundgørelse skal børn under 15 år indberettes til kriminalregistret og registreres, hvis de har givet anledning til indberetning til en social myndighed, f. eks. er løbet hjemmefra. Det var det eksempel, ministeren havde dengang. Derom sagde han: det passer ikke, for det har jeg taget initiativ til at ændre for et par måneder siden – det må jo så have været engang i august eller noget lignende – og jeg måtte tage det til efterretning og beklage, at det havde vi altså ikke set. Men jeg mener, vi var i god tro, for da jeg sad og lavede disse forslag i slutningen af september, var der ingen ændring i den pågældende kundgørelse, som findes oppe i biblioteket.

Ministeren gentog i den senere debat, vi havde i dagbladet Politiken, disse udtalelser om, at vi var fyldt med fejl og overdrivelser, misforståelser og unøjagtigheder, og flere ordførere lod sig dreje på af den, bl. a. kan jeg huske, at venstres ordfører i oktober og november formodentlig inspireret af ministeren talte om VS' vilde overdrivelser. Hvis det så så sort ud, som det så ud i vores bemærkninger, var det selvfølgelig galt, men det gjorde det jo da heldigvis heller ikke.

Lad os så se på dette konkrete eksempel. Da ministeren gentog sin påstand i vores debat i Politiken, gik jeg på folketingets bibliotek igen for at læse den kundgørelse. Der er ikke ændret en stavelse. Der står præcis den bestemmelse, som vi har citeret i vores forslag. For en sikkerheds skyld gjorde jeg det samme her i formiddags, og der er stadig ikke ændret en stavelse; det er præcis den kundgørelse om registrering, som vi citerede i vores forslag. Vi har også checket, at biblioteket ikke er dårligt ajourført, for jeg har ringet over til rigspolitichefen. Der er ikke